

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Τα «γατόνια» κυβερνούν ακόμη

Όσοι βρίσκονται σε θέσεις εξουσίας σε αυτή τη χώρα αντιμετωπίζουν παραδοσιακά ένα δίλημμα. Να διαλέξουν μόνο καλούς δημοσίους υπαλλήλους και τεχνοκράτες για να στελεχώσουν τα γραφεία τους ή να πάρουν κοντά τους και μερικούς «νταραβεριτζήδες» για τις πιο δύσκολες αποστολές; Η χώρα είναι βαθύτατα προβληματική και διεφθαρμένη. Αν κάποιος πάει να ασχοληθεί με την πολιτική ή τη δημόσια διοίκηση λειτουργώντας ως... πρόσκοπος, είναι βέβαιο ότι δεν θα αντέξει για πολύ. Θα πέσει πάνω σε μικρές και μεγάλες μαφίες, που δεν θα τον αφήσουν να κάνει τίποτα. Είναι ελάχιστοι οι κανονικοί άνθρωποι που μπορούν να τα βγάλουν πέρα με το αόρατο, βαθύ κράτος των προμηθευτών του Δημοσίου, των συνδικαλιστών και των κομματάρχων.

Αναγκάζονται λοιπόν οι πολιτικοί, από τον πρωθυπουργό και κάτω, να προσφύγουν σε αυτό που το παλαιό ΠΑΣΟΚ ονόμαζε «γατόνια». Ο τεχνικός αυτός όρος αναφερόταν σε πολιτικά στελέχη τα

οποία γνώριζαν καλά τα «κόλπα», μπορούσαν να συνεννοηθούν άριστα με τους συνδικαλιστές και να διαπραγματευθούν με τους αρμόδιους «νταβατζήδες» κάθε τομέα. Τα «γατόνια» βρίσκουν πάντοτε λύσεις, μέσα αλλά και έξω από το πλαίσιο του νόμου. Γνωρίζουν τα έγκατα του κρατικού μηχανισμού και διαθέτουν απεριόριστο δίκτυο επαφών. Μερικές φορές, τους συνδέουν κοινά στοιχεία λαογραφικού χαρακτήρα, από το ότι κατ'άγονται από το ίδιο χωριό έως το ότι τους αρέσει να τρώνε μαζί αστακομακαρονάδα...

Εχουν όμως και ένα άλλο μεγάλο προσόν: Προστατεύουν ή δημιουργούν την αίσθηση της προστασίας στους πολιτικούς τους προϊσταμένους. Ένας κανονικός άνθρωπος τρέμει από την ώρα που θα μπλέξει με το Δημόσιο. Τρέμει την παρανομία, να μην πατήσει τον κάλο κάποιου ολιγάρχη ή να μην τον κρεμάσουν στα μανταλάκια. Τα «γατόνια» έχουν λύσεις για όλα.

Γίνονται δε απαραίτητα, γιατί μεταφέρουν στον

«αρχηγό» μια εικόνα της καθημερινότητας αλλά και πληροφορίες από τα υπόγεια του ελληνικού δημόσιου βίου. Αυτή είναι και η σπεσιαλιτέ τους, να σερβίρουν κουτσομπολιά και εκτιμήσεις από τον «πραγματικό κόσμο».

Το πρόβλημα βέβαια είναι ότι τα «γατόνια» δεν λειτουργούν με βάση κανόνες εταιρικής διακυβέρνησης ούτε ως μέλη μη κερδοσκοπικής οργάνωσης. Αν τα αφήσεις λίγο χαλαρά, θα μετατρέψουν, χωρίς να το καταλάβει κανείς, τον προθάλαμο της οποιας εξουσίας σε κανονικό ταμείο. Για δικό τους όφελος και μόνο. Τα παραδείγματα είναι αμέτρητα.

Το εκπληκτικό όμως είναι ότι στο τέλος της ημέρας τα «γατόνια» προστατεύουν το ένα το άλλο και αλλάζουν με σχετική ευκολία αφεντικά. Σπανίως βρίσκουν τον μπελά τους, ακόμη και όταν πιάνονται στα πράσα. Πρόκειται για εξαιρετικά ανθεκτικό είδος που συνεχίζει να κυβερνά τη χώρα.

ΑΥΓΗ

Δεν τους βγαίνει...

Η δίψα για επιστροφή στην εξουσία είναι από μόνη της ένα κρίσιμο μέγεθος που μπορεί να λειτουργήσει ενοποιητικά σε διάφορα ετερόκλητα πολιτικά κομμάτια ώστε να συναθροιστούν και να αποπειραθούν παράταιρα σχέδια «οικουμενικών» και «πολιτικών ανατροπών». Αλλά από μόνο του δεν αρκεί. Όχι για να νομιμοποιηθεί, αλλά για να έχει διάρκεια.

Γι' αυτό και πολύ γρήγορα, όσο γρήγορα και βιαστικά μπήκαν στην πολιτική ζωή του τόπου την προηγούμενη εβδομάδα, τα σενάρια που πήγαν να στρώσουν ξεφούσκωσαν γρήγορα. Και έμεινε μόνος ο Ευ. Βενιζέλος να κατηγορεί τον Κ. Μητσοτάκη και τη Ν.Δ. για την τακτική που ακολουθούν.

Ο κοινός εχθρός που όρισαν, δηλαδή η σημερινή κυβέρνηση, που θεωρούν ως το κύριο εμπόδιο στα σχέδιά τους, δεν έφτανε για να ευοδωθούν οι κοινές προσπάθειες για συγκρότηση νεο-ανένδοτου.

Και το μόνο που τελικά κατάφεραν και καταφέρνουν τα τελευταία δύο χρόνια είναι απλώς να ρίχνουν νερό στον μύλο των ακραίων κύκλων των δανειστών στα κρίσιμα σημεία της διαπραγμάτευσης. Να δίνουν συγχωροχάρτια στο ΔΝΤ και στον Σόιμπλε, και μάλιστα από το βήμα της Ευρωβουλής, την ώρα που οι εκπρόσωποι πολλών και διαφορετικών ευρωομάδων στέκονταν όχι στο πλευρό της κυβέρνησης αλλά στο πλευρό του ελληνικού λαού και στις προσπάθειες που κάνει τα τελευταία χρόνια.

Μιλάνε συνεχώς για αριστερή παρένθεση, που οσονούπω θα κλείσει. Όλοι οι έγκριτοι αναλυτές τους αναλώνονται σε εκλογικά σενάρια ανά βδομάδα. Τι κι αν αυτά δεν επιβεβαιώθηκαν ποτέ. Αυτοί επιμένουν στο ίδιο μονότονο μοτίβο. Χωρίς μέτρο και χωρίς καμία αίσθηση των εννοιών «πολιτική ευθύνη» και «κοινωνική ευαισθησία», ζήτησαν χτες να μην κάνει τη διαπραγμάτευση η εκλεγμένη κυβέρνηση.

Επειδή χρησιμοποίησαν επί δεκαετίες τη χώρα ως λάφυρο, νομίζουν ότι τους ανήκει δικαιωματικά. Μόνο που οι εξουσίες ελέω Θεού έχουν παρέλθει. Οι κυβερνήσεις παίρνουν εντολή από την κοινωνία και η κοινωνία αφαιρεί την εντολή με εκλογές. Τόσο απλά, τόσο καθαρά.

Πάντως είναι σίγουρο ότι οι γνωστοί «μεταρρυθμιστικοί κύκλοι» και το μέτωπο των πάλαι ποτέ Μενουμευρωπαίων δεν πρόκειται να σταματήσει τους σχεδιασμούς παλινόρθωσής του. Θα συνεχίσουν και μετά την ολοκλήρωση της διαπραγμάτευσης και ίσως πιο έντονα. Βλέπετε, ο επόμενος ενδιάμεσος στόχος θα είναι να μην προλάβουν να καταλήξουν σε πόρισμα οι εξεταστικές επιτροπές για τα σκάνδαλα των δικών τους κυβερνήσεων.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΑΣΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Η μικρή Ελλάς

Να λοιπόν που οι «αριστερισμοί» των Βαρουφάκη-Τσίπρα του 2015 βρίσκουν ευήκολα ώτα σε ευρωπαϊκά συστημικά μέσα ενημέρωσης το 2017. Μην τρομάζετε, δεν έχουμε να κάνουμε με μετάδοση του ιού, αλλά με προσογείωση στην πραγματικότητα με σχετική καθυστέρηση.

Θυμάστε την εποχή που ο πρώην υπουργός Οικονομικών και ο Αλ. Τσίπρας έλεγαν ότι το ελληνικό χρέος πρέπει να κουρευτεί γιατί διαφορετικά η Ελλάδα δεν έχει προοπτική ανάκαμψης; Δεν είναι και πολύ πίσω. Ούτε δύο χρόνια δεν έχουν περάσει.

Θυμάστε επίσης ότι είχαν προτείνει να γίνει για την Ελλάδα ό,τι είχε γίνει για τη Γερμανία το 1953 στο Λονδίνο, δηλαδή μια διάσκεψη για να συζητηθεί και να αποφασιστεί κούρεμα του ελληνικού χρέους; Τότε οι εκπρόσωποι των εταίρων χαρακτήριζαν ανοησίες τις απόψεις Τσίπρα-Βαρουφάκη.

Οι εδώ απολογητές των δανειστών κατηγορούσαν τους δύο Έλληνες αξιωματούχους για δηλώσεις που ήταν εκτός τόπου και χρόνου, εξωφρενικές και επικίνδυνες, γιατί έφερναν τη χώρα σε αντιπαράθεση με τους Ευρωπαίους φίλους, οι οποίοι μας έσωζαν και ήταν ανιδιοτελείς.

Χτες όμως η γερμανική εφημερίδα Handelsblatt -η φωνή των αγορών- δημοσιεύει έρευνα Αμερικανοβρετανών οικονομολόγων σύμφωνα με την οποία η κατάσταση στην Ελλάδα θυμίζει σε πολλά εκείνη της μεταπολεμικής Γερμανίας και συμπληρώνει ότι η Γερμανία οφείλει το οικονομικό θαύμα στο δραστικό κούρεμα του χρέους της.

Σ' έναν κόσμο αγγελικά πλασμένο -και όχι βεβαίως στον τωρινό- θα περίμενε κανείς ότι το μοντέλο που εφαρμόστηκε στη Γερμανία το 1953 θα πρέπει να εφαρμοστεί και στην Ελλάδα το 2017. Ομοιες καταστάσεις απαιτούν όμοιες λύσεις. Ελα όμως που δεν είναι έτσι.

Η Γερμανία του Σόιμπλε δεν είναι διατεθειμένη να κάνει τις γαλαντομίες που η ίδια εισέπραξε πριν από 64 χρόνια από τους συμμάχους. Τότε οι ΗΠΑ την είχαν ανάγκη λόγω της σοβιετικής απειλής. Σήμερα η μικρή Ελλάς είναι αμελητέο μέγεθος.

Χάρη τής κάνουν που δεν τη διώχνουν από την ευρωζώνη. Τι κι αν ανήκει στις νικήτριες χώρες και έβαλε την υπογραφή της για να κουρευτεί το χρέος της πτηνένης Γερμανίας. Τι κι αν δεν ζήτησε ποτέ με αποφασιστικό τρόπο ούτε τις αποζημιώσεις για τις καταστροφές που υπέστη κατά τη διάρκεια της Κατοχής από τα γερμανικά στρατεύματα, ούτε την επιστροφή του δανείου που πήρε με τσαμπουκά το ναζιστικό κράτος.

Περασμένα, ξεχασμένα.